

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ (30/9/2012)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Β' Κορ. στ', 16 – ζ', 1. Ευαγγέλιο: Λουκ. στ', 31 – 36
(Εωθινό θ', Ήχος πλ. Δ')

Ο άνθρωπος ναός του ζωντανού Θεού

Μία συγκλονιστική αλήθεια αποκαλύπτει ο Απόστολος Παύλος, αγαπητοί μου, στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, κατά την δεύτερη επιστολική επικοινωνία του με την Εκκλησία των Κορινθίων. Η αλήθεια αυτή σχετίζεται με το γεγονός ότι ο άνθρωπος, ως ψυχοσωματική οντότητα, είναι ναός του ζωντανού Θεού. Την ανθρώπινη ύπαρξη ο Θεός προίκισε με τα σπουδαιότερα προνόμια: «εναπέθεσε την σφραγίδα Του, αφού τον δημιούργησε *κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν* Του. Τού χάρισε τον θαυμαστό και μυστηριώδη σωματικό του οργανισμό. Τού προσέφερε το δώρο της λογικής και του έναρθρου λόγου. Σκόρπισε πάνω του σπάταλα τον πλούτο της Θείας αγάπης Του... Και ως επιστέγασμα όλων αυτών των προς τον άνθρωπο ευεργεσιών Του, τού προσφέρει το ύψιστο δώρημα. Τον καθιστά ναό Θεού ζώντος και υπόσχεται ότι θα κατοικήσει μέσα του...»¹ Για τους παραπάνω λόγους, ο Απόστολος των εθνών επισημαίνει στους Χριστιανούς ότι, ως ναοί του ζωντανού Θεού, δε μπορούν να έχουν επικοινωνία με το σκοτάδι, δεν μπορούν να έχουν τίποτα κοινό με τους απίστευτους, δε γίνεται να συμφωνούν με το πνεύμα των ειδώλων.

Είναι γνωστό ότι ο κάθε αφιερωμένος στον Θεό Ναός μπορεί να βεβηλωθεί και να αμαυρωθεί. Αυτό συνέβη πολλάκις στην ιστορία, όταν Ναοί της Χριστιανικής πίστεως έπεφταν στα χέρια των απίστων και εχθρών της Εκκλησίας και υφίσταντο βεβηλώσεις, καταστροφές, ερημώσεις και κοσμικές μετατροπές, με σκοπό να αλλοιωθεί ο χαρακτήρας τους και να διαγραφεί η ιστορία τους. Αντίστοιχη βεβήλωση και αλλοίωση μπορεί να υποστεί και η ανθρώπινη ύπαρξη, ως ναός του ζώντος Θεού και κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος, με πολλούς τρόπους, από τους οποίους θα επικεντρώσουμε τη σκέψη μας σε δύο.

Ο πρώτος τρόπος βεβήλωσης είναι η αμαρτία. Ο Άγιος Φιλόθεος Κόκκινος περιγράφει αυτή τη βεβήλωση με ιδιαίτερα χαρακτηριστικό τρόπο. Επισημαίνει ότι «η αμαρτία είναι γεγονός το οποίο αναστατώνει εσωτερικά τον άνθρωπο. Τον διχάζει, σαλεύει τα θεμέλια της υπάρξεώς του, τον συγκλονίζει. Ερημώνει την ψυχή, χωρίζει από τον Θεό, χωρίζει από τους αγγέλους, τους φίλους του Θεού, φυγαδεύει τους αγαθούς λογισμούς, παραδίδει τον άνθρωπο στην αγριότητα των

¹ Κωνσταντίνος Κούρκουλας, «Πνευματικοί αντίλαλοι», σελ. 112-113

δαιμόνων». Είναι τέτοια, τελικά, η επίδραση της αμαρτίας στην επί τα χείρω αλλοίωση του ανθρώπου, ώστε «καταντά αυτοτιμωρία, αυτοκαταδίκη και αυτοκαταστροφή, αυτοεγκλεισμός του ανθρώπου στη μοναξιά και στο αδιέξοδό του, στην ασθένεια και στην αδυναμία του, αυτοπαράδοσή του στο θάνατο, που διάλεξε αντί για τη ζωή. Είναι η ίδια η κόλαση μέσα μας, που θελήσαμε αντί για την Βασιλεία του Θεού, καρπός της εκλογής του όχι του διαβόλου, αντί του ναι του Θεού»²

Ο επόμενος τρόπος βεβήλωσης της ανθρώπινης ύπαρξης, ως ναού του ζώντος Θεού είναι η απιστία. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε για να επικοινωνεί και να συνυπάρχει με τον Θεό, στο πλαίσιο της πίστης, που συνιστά, από κοινού, με την αγάπη και το Μυστηριακό βίωμα, το έδαφος αυτής της κοινωνίας. Η απιστία είναι παρά φύσιν κατάσταση στη σχέση Θεού και ανθρώπου, επιλογή, ασφαλώς, της ελεύθερης βούλησης του ανθρώπου, που τον περιορίζει, όμως, στα ασφυκτικά και ουτοπικά πλαίσια της γήινης πραγματικότητας, η οποία, τελικά, για τον άνθρωπο της απιστίας, λειτουργεί ως φυλακή, ως συνεχές μαρτύριο. Η απιστία, όμως, δεν αφορά μόνον εκείνους που επέλεξαν να ζουν μακράν της Εκκλησίας, ερημώνοντας την ύπαρξή τους με την απουσία του ζωντανού Θεού, αλλά και εκείνους τους Χριστιανούς που εκλαμβάνουν την πίστη με έναν ιδιότυπο, εγωιστικό, φανατικό και υποκριτικό τρόπο. «Το αίτημα *πρόσθετε ημίν πίστιν* και η Αποστολική προτροπή «όποιος νομίζει ότι είναι όρθιος, ας προσέχει μην πέσει», δηλώνουν ακριβώς αυτό! τη μεγάλη πιθανότητα ο πιστός να γίνει άπιστος! Και τούτο γιατί σε κάθε πιστό ελλοχεύει μεγάλος ο κίνδυνος της υπεροψίας και της προσωπικής αυτάρκειας. Κάθε πιστός που θεωρεί την πίστη ως ατομικό του προνόμιο και όχι την Θεία Αποκάλυψη, ανά πάσα στιγμή κινδυνεύει να γίνει φαρισαίος, να μεταβληθεί σε ένα φανατισμένο άτομο, που θα περιφρονεί όποιον δεν έχει τις ίδιες με αυτόν απόψεις, θα τον αποστρέφεται ή και θα μισεί όποιον δεν πιστεύει»³

Τόσο η αμαρτία, αδελφοί μου, όσο και η απιστία είναι έργα του διαβόλου, ο οποίος κάνει το πάν για να καταλύσει μέσα μας την παρουσία του ζώντος Θεού. Όπως έλεγε και ο Ντιστογιέφσκι, «ο άνθρωπος είναι ένα πεδίο συγκλονιστικής μάχης. Πάνω του συγκρούεται ο Θεός με τον διάβολο. Τον διεκδικούν και οι δύο. Ο Θεός για να τον μεταβάλει σε ναό Του και ο σατανάς για να τον καταστήσει ναό των ειδώλων. Ο Θεός για να τον ανυψώσει σε κατοικητήριο της Υπερουσίου Τριάδος, ο σατανάς για να τον μετατρέψει σε ενδιαίτημα του Βάκχου και της Αφροδίτης. Ο Θεός για να τον ενδύσει στολή αφθαρσίας, ο σατανάς για να του αμαυρώσει της ψυχής το ωραίο».

Και εναπόκειται σε εμάς να αγωνιστούμε ενάντια στα έργα του διαβόλου, ακολουθώντας την προτροπή του Αποστόλου Παύλου *καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, επιτελούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού*⁴. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² π. Μιχαήλ Καρδαμάκης (+), «Ορθόδοξη πνευματικότητα», σελ. 246

³ Δωρόθεος Β΄, Μητροπολίτης Σύρου, «Πιστοί και άπιστοι», «Σφήνα», 9/4/2010

⁴ Β΄ Κορ. 7,1